

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: K. P.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Miroslavem Hlavničkou, advokátem se sídlem v Praze 1, ul. Politických vězňů č. p. 21, PSČ 110 00, proti **žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební 61, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2014, č. j. 4813/DS/2014, JID: 152324/2014/KUUK/Hyk,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 4813/DS/2014, JID: 152324/2014/KUUK/Hyk, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Magistrátu města Děčín, odbor správních činností a obecní živnostenský úřad (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 16. 6. 2014, č. j. OSC/55160/2014/Bedn, sp. zn. OSC/R2-65756/65756/2013, kterým bylo zastaveno řízení o žalobcově žádosti o vrácení řidičského oprávnění, kterou podal dne 30. 7. 2013 a doplnil dne 22. 1. 2014, ve smyslu ust. § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jelikož žalobce jakožto žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové usnesení a žalovanému uložil uhradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě namítl, že žalovaný ve zcela stejné věci již vydal pravomocné rozhodnutí ze dne 9. 1. 2014, č. j. 36/DS/2014, kterým zrušil usnesení Magistrátu města Děčín ze dne 5. 11. 2013, č. j. OSC/95837/2013/Bedn, o zastavení správního řízení o vydání řidičského oprávnění, a současně tomuto magistrátu uložil, aby žalobci bez zbytečného odkladu vrátil řidičský průkaz č. „X“ zadržený Policií ČR dne 18. 6. 2013 v Ústí nad Labem. Své zrušující rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že rozhodnutí Magistrátu města Jihlava ze dne 28. 11. 2011, č. j. MMJ/Od/21094/2011-8, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 124 odst. 5 písm. j) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na poz. komunikacích“), byla mu uložena pokuta ve výši 7.000,-Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců, nenabýlo právní moci, neboť se jej nepodařilo žalobci doručit, když ten se v době doručování prokazatelně zdržoval ve Španělsku, a to již od 1. 9. 2011. V podobném smyslu rozhodl žalovaný i rozhodnutím ze dne 2. 1. 2014, č. j. 6074/DS/2013, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 29. 7. 2013 (*pozn. soudu - v žalobě nesprávně uvedeno 27. 9. 2012*), č. j. MM/OK/PD/106658/13/R, o přestupkovém jednání žalobce ze dne 18. 6. 2013 (*pozn. soudu - v žalobě nesprávně popř. nepřesně uvedeno o zadržení řidičského oprávnění a uložení pokuty ve výši 25.000,-Kč*).

Dále žalobce namítl, že žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nesprávně uvedl, že žalobce správnímu orgánu I. stupně zaslal dne 22. 1. 2014 opětovně žádost o vrácení řidičského oprávnění, když toto podání bylo jen žádostí o informaci ve smyslu ust. § 175 odst. 5 správního řádu, jakým způsobem mu bude řidičský průkaz č. „X“ vrácen, jak vyplývá z poslední věty tohoto podání. Toto nesprávné pochopení jeho podání ze strany správního orgánu I. stupně vedlo k zahájení nového správního řízení v téže věci, o které již bylo pravomocně rozhodnuto správním orgánem I. stupně a posléze i žalovaným. V daném případě žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v situaci, kdy byla dána překážka věci pravomocně rozhodnuté.

Vedle toho žalobce namítl, že žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nesprávně uvedl, že pro správní orgán I. stupně je závazné rozhodnutí Magistrátu města Jihlava ze dne 28. 11. 2011, č. j. MMJ/Od/21094/2011-8, když toto rozhodnutí dle žalobce již bylo zkonsumováno. Žalobce totiž uloženou pokutu uhradil a rovněž více než 1 rok motorová osobní vozidla neřídil, protože po dobu více než 1 roku pobýval ve Španělsku. Žalovaný tedy pochybil, pokud v žalobou napadeném rozhodnutí dospěl k jinému závěru, než který učinil ve svém již výše citovaném rozhodnutí ze dne 9. 1. 2014, které nebylo správním orgánem I. stupně respektováno, i když pro něj mělo být závazné.

Dle žalobce žalovaný pochybil, neboť neučinil nic po zjištění na základě stížnosti žalobce ze dne 20. 1. 2014, že správní orgán I. stupně, který byl vázán názory vyslovenými žalovaným v jeho již výše citovaném rozhodnutí ze dne 9. 1. 2014, nezohledňuje tyto názory ve svém dalším rozhodnutí, když řidičské oprávnění žalobci nevydává, čímž se protíví zákonu a svým počínáním již opakovaně dokonává porušení zákona. Žalovaný totiž pouze v reakci na žalobcovu stížnost ze dne 20. 1. 2014 vydal usnesení ze dne 4. 2. 2014, jímž postoupil tuto stížnost správnímu orgánu I. stupně, namísto toho, aby učinil zákonná opatření z pozice

nadřízeného správního orgánu, jehož rozhodnutí není podřízeným správním orgánem respektováno.

Závěrem žalobce namítl nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný se v něm vůbec nezabýval žalobcovými námitkami jednak ohledně toho, že jeho podání ze dne 18. 1. 2014 doručené správnímu orgánu I. stupně dne 22. 1. 2014 nebylo podnětem pro zahájení nového řízení, nýbrž žádostí o informaci, kdy bude žalobci vrácen řidičský průkaz na základě již výše citovaného rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2014, a jednak ohledně toho, že u nově zahájeného řízení existovala překážka věci rozhodnuté.

Žalovaný k výzvě soudu předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zevrubně předesílá dosavadní průběh správního řízení a v němž navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

K věci žalovaný uvedl, že žalobce dne 22. 1. 2014 zaslal správnímu orgánu I. stupně písemnost ze dne 18. 1. 2014 nazvanou „Opětovná žádost o vrácení řidičského oprávnění ev. č. „X“, proto i žalovaný ve svém rozhodnutí hovoří o tom, že žalobce opětovně zaslal žádost o vrácení řidičského oprávnění. Dále uvedl, že nesouhlasí s tím, že by v dané věci bylo rozhodováno dvakrát, přičemž v žalobou napadeném rozhodnutím je popsán podrobně celý průběh správního řízení a vyjádření se k němu ze strany žalovaného.

Ve vztahu k námitkám, že nečinil ničeho po obdržení stížnosti žalobce ze dne 20. 1. 2014, z níž vyplývalo, že správní orgán I. stupně nerespektuje jeho závěry vyslovené v rozhodnutí ze dne 9. 1. 2014, žalovaný zmínil, že výše citovaným rozhodnutím ze dne 2. 1. 2014, zrušil rovněž již výše citované rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 29. 7. 2013, o přestupkovém jednání žalobce ze dne 18. 6. 2013, a přestupkové řízení zastavil, neboť dospěl k závěru, že v dotyčném přestupkovém jednání chybí forma zavinění, což bylo nezbytnou podmínkou pro naplnění skutkové podstaty daného přestupku. Ve věci přestupku ze dne 18. 6. 2013 sice žalobci bylo vyhověno, nicméně již v době spáchání daného přestupku, měl žalobce pozbytá řidičská oprávnění, a to na základě již shora citovaného rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 28. 11. 2011, které je dosud v právní moci a je závazné pro všechny správní orgány. Vzhledem k tomu, že Magistrát města Jihlavy považuje své rozhodnutí za pravomocné a že zamítl žalobcovu žádost o obnovu řízení, jsou pro správní orgán I. stupně tato rozhodnutí závazná a ani žalovanému nepřísluší do kompetencí Magistrátu města Jihlava zasahovat. Pokud nedojde ze strany Magistrátu města Jihlavy ke zrušení jeho pravomocného rozhodnutí ze dne 28. 11. 2011 na základě mimořádných opravných prostředků podaných žalobcem, tak pro vrácení řidičského oprávnění žalobci je za stávajících podmínek nutné, aby odstranil nedostatky své žádosti o vrácení řidičského oprávnění, tj. aby prokázal odbornou a zdravotní způsobilost a podrobil se psychologickému vyšetření. Až za splnění těchto podmínek je možné vyhovět jeho žádosti o vrácení řidičského oprávnění.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce i žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c),

písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu předloženého správního spisu a zejména pak odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Předně soud uvádí, že neshledal žalobou napadené rozhodnutí zatížené vadou ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění, jak namítal žalobce, které by bránilo soudu ve věci meritorně rozhodnout. Při učinění tohoto závěru soud vycházel z toho, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí lze bezpečně seznat, na základě jakých úvah a skutečností, podkladů a relevantních zákonných ustanovení dospěl žalovaný k závěru o nutnosti zamítnout žalobcovu odvolání a potvrdit rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zastavení řízení ohledně žádosti žalobce o vrácení řidičského oprávnění. Soud neshledal, že by žalovaný v rámci své rozhodovací činnosti opomněl žalobcovy námitky, že jeho podání ze dne 18. 1. 2014 doručené správnímu orgánu I. stupně dne 22. 1. 2014 nebylo podnětem pro zahájení nového řízení, nýbrž žádostí o informaci, kdy bude žalobci vrácen řidičský průkaz, a že u nově zahájeného řízení existovala překážka věci rozhodnuté. Obě tyto odvolací námitky žalovaný předeštel v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí na str. 3 a následně na ně reagoval svými úvahami na str. 4 až 6. Je sice pravdou, že žalovaný v rámci svých úvah výslovně neuvedl, ke které námitce má ta která jeho úvaha vazbu, nicméně z celého kontextu odůvodnění je zřetelný diametrálně odlišný náhled žalovaného na daný případ oproti náhledu žalobce, přičemž náhled žalovaného byl ucelený, vnitřně nerozporný a ze své podstaty vyvracející obě výše specifikované odvolací námitky žalobce.

Z hlediska věcné podstaty daného případu má pro posouzení věci klíčový význam, o čem bylo rozhodováno žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 31. 10. 2014 a jemu předcházejícím usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 16. 6. 2014. Již výše bylo uvedeno, že usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 16. 6. 2014, které bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 31. 10. 2014, bylo zastaveno řízení o žalobcově žádosti o vrácení řidičského oprávnění podané dne 30. 7. 2013 a doplněné dne 22. 1. 2014 ve smyslu ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu v návaznosti na ust. § 87a odst. 3 písm. c) a ust. § 102 odst. 5 zákona o provozu na poz. komunikacích, neboť žalobce jakožto žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti.

V kogentním ust. § 87a odst. 3 písm. c) zákona o provozu na poz. komunikacích, čili v zákonném ustanovení, které byly správní orgány obou stupňů povinny respektovat v rámci jejich rozhodovací činnosti, je stanoveno, že dopravně psychologickému vyšetření je povinna podrobit se osoba, která žádá o vrácení řidičského oprávnění, které pozbyla v důsledku správním orgánem uložené sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, pokud byla tato sankce uložena na dobu nejméně 6 měsíců.

Podle kogentního ust. § 102 odst. 5 zákona o provozu na poz. komunikacích, čili opět zákonného ustanovení, které byly správní orgány obou stupňů povinny respektovat v rámci jejich rozhodovací činnosti, je mj. zakotveno, že pokud ode dne právní moci rozhodnutí, jímž došlo k uložení sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, uplynul více než 1 rok, musí žadatel prokázat zdravotní a odbornou způsobilost.

V daném případě byla aplikace ust. § 87a odst. 3 písm. c) i ust. § 102 odst. 5 zákona o provozu na poz. komunikacích jednoznačně dána, když správní orgány obou stupňů bezpečně zjistily a prokázaly existenci pravomocného rozhodnutí Magistrátu města Jihlava ze dne 28. 11. 2011, č. j. MMJ/Od/21094/2011-8, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 124 odst. 5 písm. j) zákona o provozu na poz. komunikacích, za který mu byla uložena pokuta ve výši 7.000,-Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady přestupkového řízení ve výši 1.000,-Kč. Toto rozhodnutí Magistrátu města Jihlava ze dne 28. 11. 2011 nabylo právní moci dne 4. 1. 2012, přičemž Magistrát města Jihlavy k tomuto rozhodnutí v rámci součinnosti poskytnuté správnímu orgánu I. stupně výslovně sdělil, že jeho dotyčné rozhodnutí ze dne 28. 11. 2014 je v právní moci a je závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány, přičemž žalobcova žádost o obnovu řízení završeného dotyčným rozhodnutím ze dne 28. 11. 2014 byla zamítnuta pravomocným rozhodnutím Magistrátu města Jihlavy ze dne 17. 2. 2014, č. j. MMJ/OD/21094/2011-15, které nabylo právní moci dne 8. 3. 2014. Aplikace ust. § 87a odst. 3 písm. c) i ust. § 102 odst. 5 zákona o provozu na poz. komunikacích byla jednoznačně dána, když pravomocným rozhodnutím Magistrátu města Jihlava ze dne 28. 11. 2011 byl žalobci uložen zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců [význam pro § 87a odst. 3 písm. c) zákona o provozu na poz. komunikacích, které ukládá povinnost žadateli o vrácení řidičského oprávnění podrobit se psychologickému vyšetření] a když ode dne právní moci daného rozhodnutí ze dne 28. 11. 2011, tj. ode dne 4. 1. 2012, uplynul více než 1 rok [význam pro § 102 odst. 5 zákona o provozu na poz. komunikacích, které ukládá povinnost žadateli o vrácení řidičského oprávnění prokázat zdravotní a odbornou způsobilost].

K rozhodnutí Magistrátu města Jihlava ze dne 28. 11. 2011 je třeba uvést, že pokud, popř. dokud, je pravomocné a není zrušeno mimořádnými opravnými prostředky, je závazné nejen pro účastníky řízení, z něhož vzešlo, tj. v daném případě pro žalobce, nýbrž je závazné i pro všechny správní orgány včetně správního orgánu I. stupně a žalovaného v předmětné věci, a to s ohledem na presumpci správnosti správních aktů, která je jednou z ústředních zásad správního řízení. I případně vadný správní akt je způsobilý založit právní účinky a je třeba se jím řídit, pokud resp. dokud není předepsaným postupem zrušen. I vadné projevy vůle správních orgánů jsou tedy projevy vůle správních orgánů, přičemž v důsledku presumpce správnosti správních aktů to v praxi znamená, že na vadné správní akty se hledí jako by byly bezvadné (srov. např. Kindl, M.: Činnost veřejné správy, Západočeská universita, Plzeň 1998, str. 84). Výjimkou z uvedeného principu jsou vady způsobující nulitu. Nulitu ovšem nezpůsobuje pochybení při doručení správního rozhodnutí, které by mohlo mít či má vliv na nabytí právní moci doručovaného rozhodnutí. Žalobcova následná polemika o tom, že rozhodnutí Magistrátu města Jihlava ze dne 28. 11. 2011 nenabylo právní moci dne 4. 1. 2012, když mu nebylo řádně doručeno, tak pro daný případ není vůbec významná, když význam v tomto směru toliko má, zda rozhodnutí Magistrátu města Jihlava ze dne 28. 11. 2011 existovalo v době rozhodovací činnosti správních orgánů obou stupňů v předmětné věci a zda bylo pravomocné, což bylo zjištěno. V této souvislosti nelze nezmínit na dokreslení postoje žalobce vůči rozhodnutí Magistrátu města Jihlava ze dne 28. 11. 2011, že žalobce pokutu ve

výši 7.000,-Kč a náklady přestupkového řízení ve výši 1.000,-Kč vyměřené mu rozhodnutím Magistrátu města Jihlava ze dne 28. 11. 2011 uhradil, jak sám doložil v průběhu předmětného správního řízení, a to předložením ústřižku poštovní poukázky „A“ s podacím datem již ze dne 26. 3. 2012 a s podacím číslem 02019, aniž by jakkoliv rozporoval svoji platební povinnost a existenci pravomocného rozhodnutí Magistrátu města Jihlava ze dne 28. 11. 2011, avšak návrh na obnovu řízení, z něhož vzešlo rozhodnutí Magistrátu města Jihlava ze dne 28. 11. 2011, podal až dne 21. 1. 2014, přičemž v návrhu na obnovu řízení již kategoricky popíral nabytí právní moci rozhodnutí Magistrátu města Jihlava ze dne 28. 11. 2011.

Pro posouzení dané věci nemá žádný význam žalobcova argumentace, že rozhodnutí Magistrátu města Jihlava ze dne 28. 11. 2011 bylo zkonsumováno, neboť uloženou pokutu za údajný přestupek žalobce uhradil a také dodržel i uložený zákaz řízení motorových vozidel, neboť po dobu více než 1 roku pobýval v zahraničí. Žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že úhrada pokuty za přestupkové jednání, úhrada nákladů za uskutečněné přestupkové řízení a dodržení zákazu řízení motorových vozidel po stanovenou dobu nemá žádný vliv na existenci správního rozhodnutí, jímž o obou druhích sankcí a náhradě nákladů správního řízení bylo rozhodnuto, včetně jeho právní moci. Přes splnění veškerých povinností žalobcem, které mu byly uloženy rozhodnutím Magistrátu města Jihlava ze dne 28. 11. 2011, zůstalo toto rozhodnutí nadále v platnosti a právní moci, takže muselo být vzato v potaz správním orgánem I. stupně i žalovaným v předmětné věci při jejich rozhodovací činnosti s ohledem na obligatorní dikce ust. § 87a odst. 3 písm. c) i ust. § 102 odst. 5 zákona o provozu na poz. komunikacích.

Žalobce v předmětné věci rovněž neopodstatněně namítal, že žalobou napadené rozhodnutí ze dne 31. 10. 2014 i jemu předcházející usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 16. 6. 2014 nemohla být vydána pro překážku věci rozhodnuté, když v téže věci žalovaný vydal výše citované rozhodnutí ze dne 9. 1. 2014. Je tomu tak proto, že tímto rozhodnutím ze dne 9. 1. 2014 žalovaný pouze zrušil prvotní usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 5. 11. 2013, jak bylo specifikováno výše, o zastavení správního řízení o vydání řidičského oprávnění na základě žalobcovy žádosti podané dne 30. 7. 2013, když žalobce jakožto žadatel v určené lhůtě dle správního orgánu I. stupně neodstranil podstatné vady žádosti – neprokázal zdravotní a odbornou způsobilost. V důsledku tohoto zrušujícího rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2014 se věc vrátila k vyřízení opět před správní orgán I. stupně, aby ve věci žalobcovy žádosti podané dne 30. 7. 2013 opětovně rozhodl. Zrušujícím rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 1. 2014, kdy řízení se vrátilo opět do stádia řízení před správním orgánem I. stupně, tak nebylo dotyčné správní řízení pravomocně ukončeno, jak mylně dovozoval žalobce. Za tohoto vývoje správního řízení, které nebylo pravomocně ukončeno v odvolacím stádiu pro zrušující rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2014, proto správní orgán I. stupně vedl stále totožné správní řízení a mohl v něm opětovně rozhodnout, což učinil usnesením ze dne 16. 6. 2014, a následně i žalovaný mohl o tomto usnesení ze dne 16. 6. 2014 vést opětovné odvolací řízení a vydat žalobou napadené rozhodnutí ze dne 31. 10. 2014, když nebyla dána překážka věci pravomocně rozhodnuté.

Je sice pravdou, že žalovaný v odůvodnění zrušujícího rozhodnutí ze dne 9. 1. 2014 vyslovil, že v dalším řízení bude nutné, aby žalobci byl vrácen řidičský průkaz, který mu byl zadržen Policií ČR dne 18. 6. 2013 v Ústí nad Labem, nicméně žalovaný tak činil ve vztahu k přestupkovému jednání žalobce ze dne 18. 6. 2013. O tomto přestupkovém jednání žalobce ze dne 18. 6. 2013 bylo v prvním stupni rozhodováno již výše citovaným rozhodnutím

Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 29. 7. 2013, které ovšem bylo následně zrušeno a řízení o něm zastaveno shora specifikovaným rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 1. 2014, když žalovaný dospěl k závěru, že v projednávaném přestupkovém jednání žalobce ze dne 18. 6. 2013 chybí forma zavinění, což bylo nezbytnou podmínkou pro naplnění skutkové podstaty dotyčného přestupku, a to v důsledku jeho nesprávného úsudku o nenabytí právní moci výše zmiňovaného rozhodnutí Magistrátu města Jihlava ze dne 28. 11. 2011, když tento úsudek pomíjel presumpci správnosti tohoto pravomocného správního aktu.

Dále soud uvádí, že žalobci v daném případě nezakládá právo na vrácení jeho řidičského oprávnění ani sdělení Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 15. 7. 2013, č. j. MM/ODM/RŘ/101869/2013-ZuP-4, jímž bylo žalobci sděleno, že se mu vrací řidičský průkaz č. „X“ zadržený Policií ČR dne 18. 6. 2013 v Ústí nad Labem s tím, že si jej žalobce může vyzvednout u Magistrátu města Děčín. Žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že toto sdělení bylo činěno ryze v intencích ust. § 118c odst. 2 zákona o provozu na poz. komunikacích, z něhož vyplývá, že správní orgán vrátí zadržený řidičský průkaz bez zbytečného odkladu jeho držiteli, pokud není v zákonem stanovené lhůtě zahájeno řízení o zadržení řidičského průkazu. Ostatně to, že sdělení ze dne 15. 7. 2013 Magistrát města Ústí nad Labem činil ryze v intencích ust. § 118c odst. 2 zákona o provozu na poz. komunikacích a ve vztahu k přestupkovému jednání žalobce ze dne 18. 6. 2013 bez dalších souvztažností, dokládá skutečnost, že ve sdělení byl činěn výlučně odkaz na toto zákonné ustanovení a přestupkové jednání žalobce ze dne 18. 6. 2013. Formulaci o vrácení zadrženého řidičského průkazu obsaženou ve sdělení Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 15. 7. 2013 sice lze vyhodnotit jako nešťastnou a zavádějící, avšak ze své podstaty nemůže mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 31. 10. 2014 i jemu předcházejícího usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 16. 6. 2014. Správní orgán I. stupně totiž vedl svébytné správní řízení o žalobcově žádosti podané dne 30. 7. 2013 o vrácení řidičského oprávnění, v němž byl povinen zkoumat splnění všech zákonných podmínek pro vyhovění dotyčné žádosti včetně splnění zákonných podmínek i z hlediska dikce ust. § 87a odst. 3 písm. c) i ust. § 102 odst. 5 zákona o provozu na poz. komunikacích, jejichž aplikace byla dána pro existenci pravomocného rozhodnutí Magistrátu města Jihlava ze dne 28. 11. 2011, jak soud uvedl shora. V této souvislosti soud pro úplnost doplňuje, že žalobce svůj řidičský průkaz č. „X“ na základě rozhodnutí Magistrátu města Jihlava ze dne 28. 11. 2011 v rozporu s ust. § 94a odst. 2 zákona o provozu na poz. komunikacích fyzicky neodevzdal, a proto mohlo dojít k jeho následnému fyzickému zadržení Policií ČR dne 18. 6. 2013 v Ústí nad Labem.

Z týchž důvodů proto nemůže obstát ani žalobcova argumentace, že správní orgán I. stupně byl povinen na základě výše specifikovaného zrušujícího rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2014 bez dalšího vyhovět žádosti žalobce a vrátit mu jeho řidičské oprávnění, popř. že žalovaný měl na základě stížnosti žalobce ze dne 20. 1. 2014 z pozice nadřízeného správního orgánu usměrnit správní orgán I. stupně tak, aby bylo respektováno jeho zrušující rozhodnutí ze dne 9. 1. 2014. I v dalším řízení vedeném před správním orgánem I. stupně po vydání zrušujícího rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2014 byl tento správní orgán povinen dbát na zákonnost svého rozhodnutí, přičemž pokud prokazatelně ověřil, a to v rámci úzké součinnosti s Magistrátem města Jihlavy, existenci pravomocného rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 28. 11. 2011 i přes uskutečněné správní řízení o návrhu žalobce na obnovu řízení ve věci daného rozhodnutí ze dne 28. 11. 2011, tak legitimně dospěl k závěru, že žalobce se musí podrobit psychologickému vyšetření a prokázat svoji zdravotní a odbornou

způsobilost ve smyslu ust. § 87a odst. 3 písm. c) i ust. § 102 odst. 5 zákona o provozu na poz. komunikacích.

Dále soud uvádí, že jako naprosto neopodstatněnou vyhodnotil i námitku žalobce, že žalovaný nesprávně vyhodnotil jeho podání ze dne 18. 1. 2014 zaslané správnímu orgánu I. stupně dne 22. 1. 2014 jako opětovnou žádost o vrácení řidičského oprávnění, třebaže dotyčné podání dle žalobce bylo jen žádostí o informaci ve smyslu ust. § 175 odst. 5 správního řádu, což údajně vedlo k zahájení nového správního řízení v téže věci, ačkoliv již o ní bylo pravomocně rozhodnuto. Již výše bylo soudem konstatováno, že k pravomocnému skončení předmětného správního řízení nedošlo vydáním zrušujícího rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2014, když tímto rozhodnutím se řízení vrátilo před správní orgán I. stupně. K pravomocnému skončení předmětného správního řízení došlo až právní mocí žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 31. 10. 2014, což nastalo až dne 1. 12. 2014, a tedy zjevně až po 22. 1. 2014, kdy správní orgán I. stupně obdržel podání žalobce ze dne 18. 1. 2014. S ohledem na tuto časovou posloupnost nemohla být v předmětném správním řízení z logiky věci dána překážka věci rozhodnuté. Ve vztahu k této námitce soud uvádí, že ze správního spisu a potažmo i z usnesení ze dne 16. 6. 2014 a na něj navazujícího žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 31. 10. 2014 vyplývá, že na základě podání žalobce ze dne 18. 1. 2014 nebylo zahájeno a ani vedeno nové správní řízení, když správní orgány obou stupňů svá rozhodnutí vydaly na základě prvotní žádosti žalobce podané dne 30. 7. 2013, k čemuž naprosto správně uváděly, že tuto žádost žalobce dne 22. 1. 2014 doplnil a správní orgán I. stupně v tomto směru za pojem „doplnil“ ještě uváděl pojem „(opětovně podal)“. Pokud správní orgány žalobcovu podání ze dne 18. 1. 2014 vyhodnotily jako doplnění jeho prvotní žádosti o vrácení řidičského oprávnění podané dne 30. 7. 2013 popř. jako opětovnou žádost o vrácení řidičského oprávnění, plně to odpovídalo jednak označení dotyčného podání ze dne 18. 1. 2014, které užil samotný žalobce, tj. „Opětovná žádost o vrácení řidičského oprávnění ev. č. „X“, a jednak i obsahu tohoto podání, které mělo přímou vazbu na žalobcovu prvotní žádost o vrácení řidičského oprávnění podanou dne 30. 7. 2013. Je sice pravdou, že v závěru podání ze dne 18. 1. 2014 žalobce zmínil, že je v souladu s ust. § 175 odst. 5 správního řádu žádáno o podání informace, jakým způsobem mu bude řidičské oprávnění vráceno, nicméně pro žalobcem užitě označení dotyčného podání a jeho obsah nelze vytýkat správním orgánům obou stupňů, že ve svých rozhodnutích přejaly označení podání užitě žalobcem. Pro daný případ má přitom relevanci toliko zjištění soudu, že správní orgány obou stupňů na základě podání žalobce ze dne 18. 1. 2014 nezahájily a ani nevedly nové správní řízení.

Na základě výše uvedených skutečností soud uzavírá, že správní orgány obou stupňů naprosto legitimně uzavřely, že s ohledem na existenci pravomocného rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 28. 11. 2011 je zapotřebí k vrácení řidičského oprávnění žalobci, aby žalobce se nejprve podrobil psychologickému vyšetření a prokázal svoji zdravotní a odbornou způsobilost ve smyslu ust. § 87a odst. 3 písm. c) a ust. § 102 odst. 5 zákona o provozu na poz. komunikacích. Jelikož v předmětném správním řízení žalobce neprokázal svoji zdravotní a odbornou způsobilost, nezbylo správnímu orgánu I. stupně a potažmo i žalovanému než konstatovat, že žalobce jakožto žadatel o vrácení řidičského oprávnění v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, na základě čehož bylo nezbytné rozhodnout o zastavení správního řízení ve smyslu ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 13. dubna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová